

၀ မျိုး

ဝိညာဉ်ရင်ခွင်

အခန်း (၁)

ညအမှောင် မီးခိုးရောင်သမ်းသော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးအောက်တွင်
မြမင်းဒင်၏ ကား လေးသည် တောင်ပေါ်လမ်းကလေးအတိုင်း တရိပ်ရိ
ပ်ပြေးနေ၏။

နောက်ခံ တောင်ညို့ညို့မှာ တောင်ခိုးတွေ မှိုင်းဝေနေသည့် ဟိုးအ
ဝေးဆီမှ လက်ဖက်စိုက်ခင်း တွေသည် လရောင်အောက်တွင်
မပီပိုးတဝါးသာ မြင်နေရသည် ။

ဒီမြေဒီရေ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ရာသီဥတုသည် မြမင်းဒင် အတွက်တော့
အစိမ်းသက်သက်သာ ရှိသေး၏။ မြင်မြင်သမျှအရာတွေ လူမျိုးစုံခလေ့
စရိုက်တွေလည်း တောင်ပေါ်ခလေ့စရိုက်တွေမို့ မြမင်းဒင်လို ရန်ကုန်
သူအဖို့ တစ်မူထူးခြားနေတာတော့ အမှန်ပါ။

တောင်ပေါ်လမ်းတွေကိုငေးရင်း ကားကို ခပ်မှန်မှန်မောင်းလာလိုက်
သည် ။ ထိုစဉ် လေထက်ပင် မြန်ဆန်သော မြင်းတစ်စီးနှင့်လူတစ်ယောက်
က ကားဘေးမြင်ကွင်းမှ ဝှစ်ခနဲ ဝှစ်ခနဲ ဖြတ်သွားသည် ကို မြမင်းဒင်
သတိထားမိ၏။

လရောင်သဲ့သဲ့သာ သမ်းနေသော ညအမှောင်မှာ မြင်းကို ကျွမ်းကျွမ်း
ကျင်ကျင် စီးနိုင်၍ မြမင်းဒင် စိတ်ထဲမှ ပင် ချီးကူးမိပါသေးသည် ။

လက်မှ နာရီကိုကြည့်မိတော့ ညရှစ်နာရီပင် ထိုးလုနေပြီ၊ ဆေးရုံမှာ

တစ်နေကုန် လူနာတွေနှင့် အာရုံနစ်နေ၍ ခုမှ ပင် ပင်ပန်းစွာဖြင့် ငိုက်မြည်းချင်နေ၏။

သို့သော် ငိုက်၍ မဖြစ်။ ဘေးတွင်အသင့်ပါလာသော သီးစုံဓာတ်ဆားဖျော်ရည်ပုလင်းကိုယူပြီး အနည်းငယ် မော့လိုက်သည်။ ။

ဖြန်းခနဲ တိုးဝင်လာသော လေကြမ်းကြမ်းနှင့်အတူ ရုတ်တရက် မိုးရွာချလိုက်ပြန်သည်။ ။

"ဝိုင်း ကျွဲပဲကွာ၊ မိုးကဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ရွာချလိုက်ပြန်ပြီ"

တစ်ယောက်တည်း ခပ်ညည်းညည်းဆိုရင်း ကားကို အရှိန်အနည်းငယ် လျှော့လိုက်၏။ တောင်ပေါ်မိုးက ရွာချရင်လည်း မိုးရိပ်မိုးငွေ့မပြဘဲ ရွာချတတ်သည့် အစိုးမရသော မိုးဖြစ်သည်။ ။

ကားရှေ့ နေကာမှန်ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်စွာ ကျလာသော မိုးရေစက်များကြောင့် အရှေ့ကို ဘာမှ သဲကွဲစွာ မမြင်ရ၍ ကျလာသော မိုးရေစက်များကို ဝိုက်ဘာတန်လေးက ယက်ချနေ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့်မိုးက သည်းသထက် ပို၍ သည်းလာသည်။ ။ ရှေ့မြင်းကွင်းတွေကိုပင် မီးကြီးထိုးပြီး မနည်းကြည့်နေရရှာသည်။ ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မိုးရေထဲ မောင်းနေရင်းမှ ကားက တို့ခနဲ ထိုးရပ်သွားသည်။ ။

မြမင်းဒင် တော်တော်လေး စိတ်ရှုပ်သွားမိသည်။ ။ ခုလို လူပြတ်သည့် လမ်းပေါ်မှ ကားတစ်စီးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထဲ ဘယ်လို ပုံစံမျိုးနှင့်မှ ရှိမနေသင့်။

"ကျွတ် ဆီပြတ်သွားတာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး

မနက်အိမ်က ထွက်ကတည်းက ဆီပြည့်မပြည့် အသေအချာ မစစ်
ဆေးခဲ့မိတာကိုပဲ တွေးတွေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အပြစ်တင်နေမိသည်။ ။

ကားထဲမှာ ဒီအတိုင်းထိုင်နေ၍ မဖြစ်သဖြင့် မိုးကာအင်္ကျီကို ကပျာ
ကယာဝတ်ပြီး အကူအညီ ရလိုရငြား ဆင်းကြည့်မှ ဖြစ်မည်မို့ ကားပေါ်
မှ ဆင်းပြီး ဘေးဘီဝဲယာကို မျှော်လင့်ချက်တွေ တနင့်တပိုးဖြင့် မျှော်ကြ
ည့်လိုက်သည်။ ။

ကားတစ်စီးတလေတောင် ဖြတ်မသွားသေးသော ထိုကားလမ်းမသ
ည် မိုးရေစက်ပြင်းပြင်း တွေအောက်မှာ အထီးကျန်စွာ ငြိမ်သက်နေ၏။

ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်ခတ်သော လေနှင့်အတူ မိုးတို့ က တဝေါဝေါဖြင့်
တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်လို အငြိုးတကြီးဖြင့် ဝုန်းဒိုင်းကြ ရွာချနေ၏။

မြမင်းဒင် မိုးနှင့်အမှောင်အောက်တွင် ကြောက်စိတ်တွေပင် တနင့်
တပိုး ဝင်လာခဲ့၏။

သို့သော် အားလျှော့၍ မဖြစ်သေး။ အကူအညီတစ်ခုခုတော့ ရမှ ဖြစ်
မည်ဟု အားတင်းကာ ကားထဲမှ ဓာတ်မီးကို ယူပြီး ကားလမ်းဘေး မြေ
နီလမ်းကလေးဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။ ။

မိုးက စောစောကလောက် သဲကြီးမဲကြီးမရွာတော့။ အနည်းငယ်
တော့ စဲသွားသည်။ မြမင်းဒင် ဓာတ်မီးတစ်လက်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သ
ည်။ ။ ခရီးပင်အတော်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ လူနေအိမ်နှင့် တူတာဆိုလို့ တဲတ
စ်လုံးပင် မတွေ့ရသေး။

နောက်ပြန်မလှည့်ဘဲ တွေ့လိုတွေ့ငြား ဆက်လျှောက်လာမိသည်။ ။
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မီးရောင် ပြပြလှမ်းမြင်လိုက်ရ၍ အားတက်သွားသည်။ ။

မီးရောင်ရှိတဲ့ နေရာမှာ တော့ လူရှိမှာ သေချာသည် ဟု အတွေးဝင်

သော မျှော်လင့်ချက်ကလေး ဖြင့် မီးရောင်မြင်ရသော နေရာဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာမိလိုက်သည်။ ။

ဆင်ခြေလျှောလမ်းကလေးကို ဆင်းရ၍ ခရီးက တွင် ကျယ်မြန်ဆန်နေသည်။ ။

သူမ လျှောက်လာရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရေသဖန်းပင်များက အစီအရီ။

ညဘက်ဖြစ်၍ အပင်များကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရသော်လည်း စိုက်ပျိုးရေးခြံများ ဖြစ်မည်ဆိုတာ ကိုတော့ မြမင်းဒင် တွေးမိပါ၏။

"ဟင် စောစောက မီးရောင်မြင်နေရတဲ့ နေရာ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်"

ခပ်ဖွဲဖွဲသာ ကျတော့သည့် မိုးရေစက်တွေအောက်မှာ မြမင်းဒင် မျက်စိမှောက်ရပြီ။ ကိုယ် လျှောက်လာသည့် နေရာမှာ လည်း ကားနှင့် အတော်ပင် ဝေးကျန်ခဲ့သည်။ ။

ကျောထဲမှာ စိမ့်သွားလောက်အောင်ပင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေ သည်။ ။

လေတိုး၍ လှုပ်ခတ်နေသော သစ်ရွက်ချင်း ထိခတ်သံ တရှဲ့ရှဲ့က တစ္ဆေသရဲများ ညည်းတွားနေ သလားဟင်။

ရှေ့နားဆီမှ လှုပ်ရှားသံလိုလို ကြားမိ၍ ကြောက်စိတ်နှင့်အတူ စူးစမ်းလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်မိ၍ အသံကြားရာဆီသို့ ဓာတ်မီးနှင့် အသာထိုးကြည့်လိုက်တော့

"အမလေး ရှင် ရှင် လူလား၊ သရဲလား"

မြင်းတစ်ကောင်နှင့် အဖြူရောင်လောင်းကုတ်ရှည်ကြီးကို ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်မိ၍ အဖျားခတ်တုန်ယင်သော အသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ။

"ဒါ ငါ့ယာခင်းလေ၊ မင်းကိုငါက ပြန်မေးရမှာ ၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ယာခင်းထဲ ဘာလာလုပ်တာလဲ"

အသံပါဝါအားကောင်းသော တည်ကြည်သည့်အသံကြောင့် နာနာဘာဝတွေ ဘာတွေ မဟုတ်မှန်း သေချာသွားသဖြင့် ကြောက်စိတ်ပြေသွားသည်။ ။

"ကျွန် ကျွန်မကား ဆီပြတ်သွားလို့ ၊ အကူအညီ ရလိုရငြားဝင်လာပြီး မီးလင်းနေတဲ့ အိမ်ကို သွားမလို့ ပါ"

"မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဒီနယ်က မဟုတ်ဘူး လား"

"ကျွန်မက ဒီတိုက်နယ်ဆေးရုံကို ပြောင်းလာတာ မကြာသေးတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ၊ ဆေးရုံကအပြန် လူနာသွားကြည့်ရင်း ပြန်လာတာ၊ လမ်းမှာ ကားဓာတ်ဆီပြတ်သွားလို့ မိုးကလည်း ရွာနေတာဆိုတော့ ခဏခိုလို့ ရမလားဆိုပြီး အကူအညီတောင်းဖို့ ထွက်လာတာပါ"

ဪ ခင်ဗျားက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ၊ ကောင်းပြီလေ ဒါဆို ကျွန်တော့်အိမ်မှာ လိုက်တည်းပါ၊ အဲဓာတ်ဆီကတော့ မရှိဘူး၊ မနက်မိုးလင်းမှ ပဲ ဆီဆိုင်မှာ သွားဝယ်လို့ ရမယ်၊ အချိန်ကလည်း နက်နေပြီဆိုတော့ လမ်းမပေါ်မှာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲ မရှိသင့်ဘူး"

ထိုလူ့စကားကြောင့် မြမင်းဒင် အနည်းငယ်တော့ အားတက်သွားမိသည်။ ။

"ကျေးဇူးပါပဲရှင်"

ထိုလူက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ မြင်းဇက်ကြိုးကိုဆွဲပြီး မြမင်းဒင်ရှေ့မှ
ဆင်ခြေလျော့ အတိုင်း ဆင်းသွားသည်။ ။

သူမလည်း မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး ထိုလူနောက်က လိုက်ခဲ့လိုက်သ
ည်။ ။

ကောင်းကင်မှ လျှပ်စီးက ဝင်းခနဲ လက်သွားသည်။ ။

အခန်း (၂)

ခန့်ညားထည်ဝါသောအိမ်ကြီးသည် မီးတွေလင်းထိန်ကာ ဟိုတယ် တစ်ခုသဖွယ်။ ကုန်းမြင့် ပေါ်မှာ ဆောက်ထားသဖြင့် အိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်ရန် လှေကားထစ်များကို ဖြတ်နင်းပြီးမှ တက်ရ သည် ။

ဘေးဘီဝဲယာရှိ သစ်ပင်တန်းလေးတွေဆီသို့ ဓာတ်မီးဖြင့် ဝှေ့ဝဲထိုးကြည့်လိုက်သည် ။

မြမင်းဒင်အမည်မဖော်နိုင်သော ပန်းခင်းတွေက အစီအရီ။ ဒါကြောင့် ခြံကြီးထဲဝင်လိုက်စဉ် ကတည်းက မိုးနဲ့နှင့်အတူ ပန်းရနံ့တွေကို ပါ ရှူရှိုက်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်မည်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ထိုလူ့နောက်မှ အသာလျှောက်လာရင်း အိမ်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်ရှိလာသည် ။

ထိုလူ ကျွန်းတံခါးကြီးကို အသာတွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး

"ဝင်ပါ ဒေါက်တာ"

မြမင်းဒင် အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည် နှင့် ဘေးဘီကို အကဲလှမ်း ခတ်လိုက်သည် ။ ရုပ်ရှင် ရုံကြီးတစ်ရုံစာလောက်ကို ခမ်းနားလှပြီး ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ ပရိဘောဂများမှာ ကျွန်းရောင် ဖိတ်ဖိတ် တောက်လျက် မှန်တံခါးများကို ကာထားသော ရွှေအိုရောင်ခန်းဆီးလိုက်ကာကြီးနှင့် အတော်ကို ပနာရ လွန်းသည် ။

ဧည့်ခန်းထောင့်ရှိ ချထားသော စန္ဒရားကြီးကို ကြည့်ပြီး မြမင်းဒင်စိတ်မှာ စန္ဒရား တီးချင်းစိတ်တောင် ပေါက်လာသည် ။ နံ့သာရောင် အခန်းနံရံတွေမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကား ချပ်ကြီးတွေကလည်း ထိုအိမ်ကြီးအား ပို၍ ပင် ဂုဏ်ကျက်သရေကို တိုးစေ၏။

ဧည့်ခန်း၏ ထိပ်ဆုံးပိုင်းတွင် ပရော်ဂျက်တာဖြင့် ပြရသော ရုပ်ရှင်နံရံတစ်ခု။ အရာအားလုံး သည် အနောက်တိုင်းဆန်ပြီး ခေတ်မီလွန်းနေသည် မှာ ငြင်းဖွယ်ရာမရှိ။

"ဒီအခန်းက ဒေါက်တာ အိပ်ရမယ့်အခန်းပဲ"

ဧည့်ခန်းထဲမှ အရာဝတ္ထုပစ္စည်း အသုံးအဆောင်တွေကိုငေးရင်း အခန်းတွေတန်းစီပိတ်ထား သော ဟောခန်းထဲသို့အဝင်မှာ ထိုလူ၏ အသံကြောင့် ခြေလှမ်းတို့ တုံ့သွားပြန်သည် ။

အခန်းတံခါးတစ်ချပ်ကို ဖွင့်ပြီးရပ်နေသော ထိုလူကို ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်ဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်သည် ။

"အရေးအကြောင်းရှိရင် ခုတင်ဘေးနံရံက လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"ဒါနဲ့ ဒေါက်တာညစာစားပြီးသွားပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ စားခဲ့ပြီးပါပြီ"

"ဒါနဲ့ ဒီမှာ ရှင်တစ်ယောက်တည်း နေတာလား"

မစပ်စုသင့်မှန်းသိပေမယ့်လည်း ကိုယ်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော အိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်ည တာခိုလှုံရမည့် ကိုယ့်လုံခြုံမှုအတွက်တော့ မေးသင့်

သည်။

"ရိပါတယ်၊ သူတို့ က ဒီအချိန်ဆို အိပ်ရာဝင်ကုန်ကြပြီလေ၊ ဪ နေဦး၊ မင်းအဝတ်တွေ ရေစိုနေတယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော့် ညီမ အဝတ် အစားတွေ သွားယူလိုက်ဦးမယ်"

ခုချိန်ထိ နာမည်ပင် မသိရသေးသော ထိုလူအိမ်ရှင်၏ အလိုက်သိမှု ကို မြမင်းဒင် သဘောကျ နှစ်ခြိုက်မိသည်။

မြမင်းဒင်လည်း ခုမှ ပင် သတိထားမိ၏။ အပေါ်မှ မိုးကာ ဂျာကင်ဝတ်ထား၍ အတွင်း အင်္ကျီမစိုပေမယ့် အောက်ပိုင်းစကတ်တွေက တော့စို ရွဲနေ၏။

သူသာ အလိုက်တသိဖြင့် ရေစိုအဝတ် မလဲခိုင်းဘူးဆိုလျှင် မြမင်းဒင် အဖို့ ဒီညတစ်ညလုံး အစိုအတိုင်းကြီး နေရမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

"ရှေ့ ဒါလဲထားလိုက်ပါ"

"ရပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး"

"ဪ ရှင့်နာမည်က"

"နန္ဒစိုင်း"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ် ၊ ကိုနန္ဒစိုင်း"

အရယ်အပြုံးမရှိဘဲ လှည့်ထွက်သွားသော နန္ဒ၏ ကျောပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အခန်းတံခါးချပ်ကို ပိတ်ကာ လော့ခ်ချလိုက်သည်။ လုံးခြုံစိတ်ချရပြီဆိုမှ အဝတ်လဲဖို့ ပြင်လိုက် သည်။

အဝတ်လဲပြီးသည် နှင့် တစ်နေကုန် ပင်ပန်းထား၍ မျက်လုံးတွေက ငိုက်မြည်းချင်လာသည်။

"ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်"

အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် မြမင်းဒင် ခုတင်ပေါ်မှ ထကာ တံခါး ထဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ။

"အိပ်ရာခင်းတွေ စောင့်တွေ လာပို့တာ"

အိပ်ရာထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ကိုင်ထားသော သူ့ကို တွေ့ရသည်။ ။

"ရပါတယ် ဒီမှာ လည်း ရှိနေတာပဲ"

"မသုံးတာကြာပြီဆိုတော့ အနံ့အသက်က သိပ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး လေ"

နန္ဒ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင် အိပ်ရာခင်းတွေ စောင့်တွေ ခေါင်းအုံးစွပ်တွေ လဲပေးရန်အတွက် ခုတင်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာ၏။

မြမင်းဒင် အခန်းဝမှာ ပင် ကြောင်ငေးငေးဖြင့် ရပ်၍ ကျန်ခဲ့၏။

ခုတင်ခြေရင်း အဝတ်စင်ပေါ်မှာ တော့ မြမင်းဒင် စောစောက ချွတ်လဲထားသော အဝတ်အစုံ များက အစီအရီ။

နန္ဒ၏ အကြည့်တွေသည် ထိုအဝတ်စင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသဖြင့် မြမင်းဒင် စိတ်ထဲမှာ ရှက်ရွံ့သလို ရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်းပင် ဖြစ်၍ သွားသည်။ ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မြမင်းဒင်သည် အခန်းထဲမှာ ပဲဆိုပြီး အတွင်းခံ ဘရာဇီယာနှင့် အတွင်းခံဘောင်းဘီတွေကိုပါ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လှန်းထားမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် ဘာတတ်နိုင်မည်လဲ။ ကိုယ်က ခဏလာတည်းခိုတဲ့ သူ။ သူက အိမ်ရှင်။ ဝင်လိုဝင် ထွက်

လိုထွက် လုပ်နိုင်သည် ပဲ။

မြမင်းဒင် သူ့ဘေးမှာ ရပ်ပြီး ဝိုင်းကူရန် အိပ်ရာခင်းကို လှမ်းယူရင်း

"ပေးလေ ကျွန်မဘာသာပဲ လုပ်လိုက်ပါ့မယ်"

"နေပါ ဒေါက်တာ၊ သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နေပါ၊ ကျွန်တော်က အိမ်ရှင်ပဲ၊ ကျွန်တော် လုပ်ပါမယ်"

ရပ်တည်ကြီးနှင့် ပြောနေပေမယ့် သူ့အတွင်းစိတ်သဏ္ဌာန်ထဲမှ မွန်မြတ်သော စေတနာတွေ ကတော့ အတိုင်းသားကို ပေါ်လွင်နေ၏။

မြမင်းဒင် ထပ်ပြီးစောဒကတက်ကာ ကူမလုပ်တော့ဘဲ အခန်းထောင့်ရှိ လယ်သာထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေလိုက်တော့သည် ။

ခုမှ ပင် မြမင်းဒင် အခန်းထဲသို့ ဝေ့ဝဲကြည့်မိသည် ။

တစ်ယောက်အိပ်ခူတင်တစ်လုံး၊ အလှပြင်မှန်တင်ခုံတစ်ခု၊ ခူတင်ခြေရင်းတွင် မြမင်းဒင်၏ ရေစိုအဝတ်တွေ လှန်းထားသော အဝတ်စင်တစ်ခု။ ခူတင်းဘေးတွင် ကွန်ပျူတာတစ်စုံနှင့် အကောင်းစား ကတ်ဆက်ကြီးတစ်လုံး။ အရာအားလုံးဟာ သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်ပြီး ခေတ်မီ အသုံးအဆောင်တွေဖြင့် ထည်ဝါနေတာကတော့ အမှန်ပင်။

"ကဲ အနားယူလို့ ရပါပြီ ဒေါက်တာ"

ရေမြှုပ်မွေ့ရာပေါ်မှာ အပြာရောင်အောက်ခံပေါ် အဝါပွင့်ကြီးများ ပါသော အိပ်ရာခင်း တစ်ခုခင်းပြီး ဂွမ်းစောင်ထူထူပွပွကြီးက ခြေရင်းတွင် အခေါ်လိုက်ကလေး။

အိပ်ရာအပြင်အဆင်အားလုံး အပြာရောင်နုနုတွေမို့ ရင်အေးစရာ ကောင်းလှသည် ။

ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးလို စနစ်တကျ ဝန်ဆောင်မှုပေးနေသော နန္ဒကို စိတ်ထဲအလိုလို အားနာနေမိ၏။ နန္ဒ သူလုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ပြီး နောက် မသုံးတာကြာပြီဖြစ်သော မီးလင်းဖို နားသို့ လျှောက်သွားပြီး မီးဖိုလိုက်သည် ။

"ဒေါက်တာ မအိပ်ချင်သေးရင် အနွေးဓာတ်ရသွားအောင် မီးဖိုနားမှာ ခဏနေလိုက်ပါလား"

သူက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခုတင်ခြေရင်းတွင် ရှိသော အဝတ်စင်ကို သွားယူလိုက်ကာ မီးလင်းဖို အနားတွင် ထားလိုက်သည် ။

ဒါမှ သာ စိုနေသော အဝတ်တွေခြောက်မှာ ။

"ကိုနန္ဒ ကျွန်မဘာသာ လုပ်ပါ့မယ်ရှင်"

"အားမနာပါနဲ့ ဒေါက်တာ ၊ ဒါ ကျွန်တော် လုပ်ပေးရမယ့် ဝတ္တရားပါ ၊ ကျွန်တော်က အိမ်ရှင် လေ"

အိမ်ရှင်ဆိုသော လုပ်ပိုင်ခွင့်ကိုပြုလျက် အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိ။

နန္ဒ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့မှ မြမင်းဒင် အနွေးဓာတ်ရစေရန် မီးလင်းဖို အရှေ့မှာ ခဏ ထိုင်လိုက်သည် ။

တောင်ပေါ်ရာသီဥတုသည် ညဉ့်နက်လေ အအေးဓာတ်က ပို၍ စိမ့်လေပင်။

ဟိုတယ်တမျှ ခမ်းနားသော ထိုအိမ်ထဲတွင် မိသားစု ဘယ်နှယောက် နေပါလိမ့်ဟု ကိုယ့်ဘာသာ ရောက်တတ်ရာရာ လျှောက်တွေးနေလိုက်သည် ။ စိတ်ထဲမှာ လည်း အထီးကျန်သွား သလိုလို။

မှန်ပြတင်းမှာ တပ်ထားသော ခန်းဆီးလိုက်ကာသည် လေတိုက်၍ ရှည်မျောစွာ လွင့်ဝဲနေ သည် ကပင် ဝိညာဉ်တစ်ခုက လက်ယပ်ခေါ်နေသလိုလို။ ညဉ့်လေက အခန်းထဲသို့ ခပ်ပြင်းပြင်းတိုး ဝင်လာသည် ။

ချောက်ချားစရာ တိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်အချိန်တွင် တဖျပ်ဖျပ်လွင့်နေသော လိုက်ကာစ သည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်တွင် ရပ်နေသလားဟု ပင် ထင်ရလောက် အောင် မျက်လုံးထဲတွင် ချောက်ချားသော မြင်ကွင်းတွေကို မြင်နေမိသည် ။

စိတ်ထဲမှာ ဖြန်းခနဲ ကြောက်စိတ်ဝင်သွားမိသည် ။ ထို့ကြောင့် မီးလင်းဖိုနားမှ ထကာ ခုတင်ပေါ်တက်လှဲလိုက်ပြီး ခြေရင်းမှာ ရှိနေသော ဝှမ်းစောင်ကြီးကို ဆွဲယူဖြန့်ကာ ခေါင်းမီးခြုံပြီး မျက်လုံးတွေကို ဇွတ်အတင်းမှိတ်ပစ်လိုက်သည် ။

သို့သော် ကြောက်စိတ်တွေက လျော့မသွားဘဲနှင့် ပို၍ ပင် မွန်းကျပ်လာသလိုလို ခံစားနေရပြန် သည် ။

မျက်နှာကို အသာလေး တစ်ခြမ်းထုတ်ကြည့်မိတော့ လေက စောစောကလောက် မပြင်းထန်တော့။ ထိုအခိုက် လျှပ်စီးက ဝင်းခနဲ ထပ်၍ လက်သွားပြန်သည် ။

မျက်ဝန်းအစုံကလည်း ပြတင်းပေါက်မှန်မှ တစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်မိလျက်သာ။

"ဟင်"

အပြင်ဘက် မိမိအိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ကဲကြည့်နေသော လူရိပ်တစ်ခု။ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဖြန့်ချပြီး သူ၏ လက်နှစ်ဖက်က မှန်ပြတင်းကို ကိုင်ထား၏။

ကြောက်လန့်စိတ်တွေ ငယ်ထိပ်အထိ လျှံတက်လာကာ ကျုံးအော်လို
က်မည်ဟု စိတ်ကူးပြီးမှ အသံက ထွက်မလာ။ လည်ချောင်းမှာ တစ်ဆို့
နေသည်။ ကြောက်စိတ်က သွေးကြောထဲအထိ ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ထိုစဉ်မှာ မိမိအခန်းဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာသော ခြေသံတစ်သံ။

အခန်းရှေ့ရောက်တော့ ခြေသံက တိခန့် ရပ်သွားသည်။

မြမင်းဒင် ဆက်မတွေးရဲတော့ . . ။
